Ολότελα δικός μου άνθρωπος, με τον οποίον σπάνια δεν συνεννοούμαστε. Σχεδόν συνομήλικος. Το σχεδόν, χωράει στο ότι άλλες φορές προηγείται της εποχής του, αλλά το συνηθέστερο έπεται αυτής. Όχι επειδή είναι βραδύνους. Μάλλον το αντίθετο.

Αλλά συχνά αρέσκεται να μην αποδέχεται το παρόν, να μην προσμένει στο μέλλον, να αναζητά τις λύσεις στο παρελθόν, να ψάχνει εκεί για ερμηνείες και γενικώ ς στο να βολεύεται να το ψαχουλεύει να το γνωρίζει και να το αναλύει.

Έτσι ήταν η δεύτερη φορά που μου εξηγούσε, την αντιπάθειά του για τον Νοέμβριο. Κατ' αρχάς τα φαινόμενα, τα καιρικά. Παιδί του καλοκαιριού, μα όχι απαραίτητα της

καλοκαιρίας, πέρναγε ανέκαθεν δύσκολα στο χρονικό διάστημα από την μία παρέλαση της 28ης, έως την άλλη 25ης. Αυτό το πεντάμηνο του ερχόταν βαρύ.

Παιδικό κατάλοιπο, απ' ότι έχω καταλάβει, αυτή η χειμωνοαπέχθεια. Το σχολείο είχε παίξει κάποιο σοβαρό ρόλο σε αυτό τη στάση. Στην καλύτερη των περιπτώσεων εκείνα τα 12 χρόνια του ήταν αδιάφορα. Στην χειρότερη (και από ένα σημείο και μετά η συνηθέστερη περίπτωση), ήταν εφιάλτης.

Όταν το ερευνήσαμε λίγο παραπάνω, γύρισε και μου 'πε, πως ήταν σαν κύλησε μια τρυφερή περίοδος πάνω σε ατσάλινες ράγες, όπου υπέφερε πολλά, χωρίς να κερδίσει οτιδήποτε. Το βρήκα υπερβολικό, ειδικά αν το συγκρίνουμε με τα αντίστοιχα χρόνια της προηγούμενη γενιάς. Μα και τούτη η θεώρηση, είναι κάπως λανθασμένη, είναι μια αυθαίρετη ακροβασία, με την οποία συχνά οπλίζονται οι πρεσβύτεροι για να κάμουν κρίσεις, συχνά άκομψες, αν και όχι πάντα άστοχες, προς τους νεότερους. Μια ψύχραιμη θεώρηση θα έλεγε ότι και οι δύο πλευρές έχουν τα δίκια τους.

Πέρα όμως από τα καιρικά, που σηματοδοτούσαν την είσοδο σε μια, εκ των πραγμάτων, δυσάρεστη περίοδο, ήρθαν, έτσι, τυχαία και απρόσκλητα, μια ακολουθία γεγονότων, που μοιραία αφενός μεν τον σημάδεψαν, αφετέρου δε, του επέτρεψαν να δέσει μέσα του τον μαύρο μύθο του Νοέμβρη με μια δεισιδαιμονική διάσταση. Διάσταση που τόσο σιχαινόταν.

Από το '70 και μετά, έχει να παραθέσει μια σειρά από γεγονότα δυσάρεστα. Δυσάρεστα διότι υπήρξαν όλα τους περιστατικά συνειδητοποίησης, καθώς αντιλαμβανόταν τον κόσμο γύρω του και η λογική μαρτυρούσε ότι έπρεπε προοδευτικά να χάνει την αθωότητα, την αφέλειά του. Σε πείσμα αυτής της λογικής, παρέμενε αμετακίνητος.

Κι όπως επέμενε αυτός, επέμενε και ο Νοέμβριος, κομίζοντας απώλειες, συγκρούσεις, απρόσμενες αλλαγές, οδυνηρές συνειδητοποιήσεις. Όλα στριμωγμένα μέσα σε αυτόν τον τελευταίο Φθινοπωρινό μήνα. Έτσι τουλάχιστον το είχε στο μυαλό του.

Φαντάζομαι λοιπόν, πως σήμερα, θα νιώσει κάπως ευχάριστα που άλλος ένας ενδέκατος, πέρασε, έσβησε μέσα στο χρόνο.